

Tiền Kiếp

Chương 56 : Chương 57: Chuyên nghiệp!

Nhóm của Huy được Quân chốt sắp xếp về một căn nhà nhỏ ở số 241/17 Hậu Giang, phường 12, quận 6. Nơi đây chỉ cách chùa Bồng Lai Thiện Đức chỉ độ hơn 5 phút đi ô tô, lại khá kín đáo, xung quanh là nhiều ngõ ngách. Căn nhà mà Quân chốt thuê có cả cửa sau thông ra một con hẻm nhỏ, phù hợp để có thể ẩn thân đề phòng trường hợp cảnh sát hay tệ hơn là kẻ thù đến tập kích. Căn nhà lúc này tràn ngập người của Quân chốt, dễ đếm đến hơn ba mươi người sẵn sàng cho Đức “máy ủi” dùng khi cần thiết.

Lúc này Đức và Quân chốt đang ngồi giữa phòng khách, gã mắt chốt dùng tay vặn một phát bay nắp chai bia Heineken rồi ném sang cho Đức “máy ủi”. Đức chộp lấy chai bia rồi sảng khoái tu ừng ực như muốn xua đi cái không khí nóng oi ả của Sài Gòn. Vũ Huy Đức khà một hơi to rồi quay sang Quân chốt hỏi:

_ Khà....Chuyện điều tra sư huynh tao và 2 thằng lỏi con sao rồi Quân?

_ Ô! Tất nhiên tao đã làm rồi! Không vấn đề gì!

_ Sạch à? Không có gì đáng nghi hết à?

_ Cũng lẩn tẩn chỗ hai thằng nhóc. Hai thằng này đang thực tập ở IHPD!

_ I gì cơ?

_ IHPD - Tao nghe đâu là Viện nghiên cứu tiềm năng con người gì gì đó! Mà nghe qua chưa?

_ Hừm....cũng có nghe qua. Nhưng loại viện nghiên cứu này có làm nên trò trống gì đâu, nghe đâu người ta đồn là lừa đảo. Không đáng ngại!

IHPD-Institute of Human Potential and Development, Viện Nghiên Cứu Tiềm Năng và Phát Triển Con Người, đó là một tổ chức của chính phủ được thành lập để nghiên cứu những khả năng chưa được biết đến của con người. Ban đầu tổ chức được thành lập và công bố rộng rãi với công chúng, về sau DMI- Department of Mystery Investigation- Bộ Điều Tra Hiện Tượng Huyền Bí, được thành lập để điều tra sâu thêm về các vấn đề tâm linh, lịch sử và dị năng.

Vì tính chất không gây xôn xao dư luận cũng như đề phòng kẻ xấu lợi dụng những sức mạnh siêu nhiên trục lợi, mọi hoạt động của DMI đều trong vòng bí mật. Nói nôm na đây là một cơ quan điều tra bí mật của chính phủ, vì vậy những người như Đức “máy ủi” hay Quân chốt không thể nào biết được về DMI. Quay trở lại căn nhà số 241/17 Hậu Giang, Quân chốt vừa châm điếu Jet vừa mấp máy môi tiếp câu chuyện:

_ Ừ! Tao cũng nghĩ giống mày. Còn một lão nữa tên Cao Lục, cũng làm đạo sĩ như Tiêu Xuân Phú đấy. Lão ta rời địa phương cũng hai tháng rồi, tao đoán lão đi hành nghề. Hiện tại đàn em tao đang mò xem lão đang ở đâu

_ Ừ!

_ Mà sư huynh mày cũng không tin à? Đa nghi thế?

_ Bằng thời gian không gặp giờ lại chủ động tìm tao. Vụ này lớn, ảnh hưởng tương lai của Ngũ Gia, cẩn thận vẫn hơn.

_ Ha! Tao phục mày....Làm ngược làm xuôi cũng chỉ vì Ngũ Gia.

_ À sư huynh tao đâu?

_ Tao nhờ mấy thằng đệ dẫn nó và hai thằng nhóc đi sắm ít đồ rồi.

_ Sắm đồ? Làm đếch gì?

_ Tối nay bên Nhị Gia mời đến bar 2000 làm tiệc tẩy trần, mời mày và đám anh em.

_ Hử? Sao tao không nghe Ngũ Gia nói vụ này? Có cần thiết phải đi không?

_ Nhị Gia mới mời mày sáng nay nên làm gì Ngũ Gia biết mà nói mày. Dù gì cũng là người trong nhà, mày cũng nên nể mặt mũi anh trai của Ngũ Gia chứ

_ Nhưng tao đếch ưa tiệc tùng lắm, Nhị Gia cũng xem như là đối thủ của Ngũ Gia trong vụ này.

_ Tao biết mày không thích nơi ồn ào nhưng cứ xử lịch sự tí đi. Đừng làm mất mặt Ngũ Gia!

_ Tao đoán chắc Nhị Gia muốn xem giò cẳng sư huynh tao và hai thằng nhóc chẳng?

_ Tao cũng nghĩ vậy. Mày nhớ dặn tụi nó giữ mình, có thể sẽ có gây sự hoặc khích bác đêm nay đấy

_ Ừ!

_ Mà mà y cũng đi sắm bộ đồ gì cho ra dáng chút đi. Đại diện cho Ngũ Gia cũng phải nhìn sang trọng tí chứ

_ Biết rồi!

Quay trở lại nhóm của Huy, lúc này ba anh em Phú, Huy và Viên đang được đám đàn em của Quân chốt, cầm đầu là tên Pháo dẫn đến Aeon Bình Tân mua sắm ít quần áo, giày và phụ kiện để dự buổi tiệc tẩy trần mà đêm nay họ sẽ tham dự. Pháo đứng ngoài cùng đám đàn em, hắn chỉ đứng một góc khoanh tay lại chờ cho Huy lựa quần áo và thử đồ. Trong khi đó, Phú đang thử mấy đôi giày của Nike, còn Viên thì đang lượn lờ ở khu đồng hồ Citizen lựa cho mình cái ưng ý nhất.

Tất nhiên, Pháo và đám đàn em theo nhóm Huy, gọi là dẫn đi mua sắm, chứ thật ra còn được Quân chốt giao nhiệm vụ bảo an cho nhóm Huy để phòng những kẻ cạnh tranh khác phục kích, đồng thời giám sát xem liệu nhóm ba người này có điểm gì khả nghi không. Huy lúc này đã thử xong cho mình một cái áo Polo ưng ý và quần jean Levi nom khá bụi bặm. Huy bước ra đứng cạnh chỗ tên Pháo đang đứng, hắn nhìn xa xăm về phía dòng người tấp nập đang chen nhau, xô đẩy bước vào những khu mua sắm và nhà hàng đắt tiền.

Pháo vẫn lặng im như bình thường. Nếu không phải ở trung tâm mua sắm, có lẽ tên nghiện thuốc này sẽ rút vài điều thuốc ra đốt để giết thời gian. Pháo biết Huy ra đứng cạnh hắn là có điều muốn nói với hắn, nhưng chỉ là không biết phải mở lời ra sao. Kể từ lần chạm mặt bất đắc dĩ lần trước, tuy đã nhận ra nhau nhưng Pháo vẫn vờ như không quen biết Huy lẫn Viên. Hắn chưa một lần nói chuyện với hai thằng nhóc đồng hương này, có lẽ hắn ngại thân phận của hắn, hoặc cũng có thể hắn sợ Quân chốt biết hắn có quen biết Huy và Viên:

_ Mà y là giang hồ thật hả Pháo?

Câu hỏi của Huy khiến Pháo quay lại với thực tại. Hắn chớp chớp mắt hai cái rồi lại nhìn về phía xa xăm, tay vẫn khoanh trước ngực không tỏ ra bất kỳ thái độ nào. Về cơ bản hắn không muốn trả lời câu hỏi của Huy, bởi hiển nhiên hắn là giang hồ. Nếu không sao hắn lại theo Quân chốt và chém nhóm của Huy. Hắn chỉ khẽ cười nửa miệng để biểu thị thái độ trêu câu hỏi của Huy, cũng đồng thời xác nhận: Tao là người trong giang hồ.

_ Mà y theo Quân chốt à? Theo tao biết Quân chốt hay Đức “máy ủi” địa bàn chủ yếu ở biên giới phía Bắc mà, mà y theo mấy người đó ra tận ngoài Bắc à?

_ Không. Bọn tao ở Nam.

_ Đánh quyền chui ở ngoài Bắc thì bọn mà y ở đây làm gì?

_ Tìm kiếm nhân tài và hỗ trợ khách chơi trong Nam muốn ra Bắc chơi.

_ “Khách chơi”?

_ Thì là những ông muốn cá cược, hoặc có bảo trợ võ sĩ riêng muốn ra Bắc đánh kiếm tiền, mà y biết mấy trận này kiếm từ vài trăm đến cả tỉ đồng mà.

_ Kiểu như chi nhánh hả? Còn tìm kiếm nhân tài là sao?

_ Ừ! Thì tìm những thằng có nghề nhưng chưa có ai bảo trợ, bọn tao hốt về cho anh Quân lựa hàng.

_ Ừ!

Huy nói đến đây lại thôi, hẳn cũng chẳng biết phải nói gì thêm nữa. Pháo là giang hồ, là đàn em của Quân chốt chẳng phải là điều hiển nhiên rồi sao? Rồi nói gì tiếp theo nữa? Mà làm giang hồ kiếm tiền được khá không? Nay tao đang nằm vùng hạ gục tổ chức mày đấy. Haha, có khôi hài đến đâu cũng không thể tưởng tượng được thằng bạn nổi khố lại là giang hồ và mình thì đang nằm vùng để phá tổ chức của nó. Huy khẽ cười nhạt cho cái hoàn cảnh của mình rồi tự tặc lưỡi: “Thôi kệ! Đến đâu thì tới”. Kể cũng lạ, Pháo có vẻ cũng tò mò về sự có mặt của Huy và Viên dưới vai trò đàn em của Đức “máy ủi” nhưng hẳn không hề dă động gì đến vấn đề này.

Trong khi Huy đang bận “tâm tình” với Pháo, Tiêu Xuân Phú đang bận thử từ đôi giày này sang đôi giày khác, từ shop này đến shop khác. Đối với Phú, người đàn ông lịch lãm phải sở hữu một đôi giày quý phái. Phú thuộc tuýp đàn ông mang phong cách lịch thiệp, chỉnh chu và có phần cứng nhắc. Đôi khi người ta nghĩ có tác phong của ông cụ già lú khú, dù rằng anh ta đã tiếp thu những cái mới nhiều hơn trước khi rời khỏi phái Chính Nhất.

_ Anh ơi! Giày của anh đây.

Giọng nói của một cô gái vang lên sau lưng Phú, giọng nữ Bắc nghe quen thuộc với Phú. Phú quay lưng lại, suýt chút nữa anh đã há hốc mồm thốt lên kinh ngạc khi thấy cô nhân viên bán shop. Đó là Tuyết, cô đồng nghiệp đáng mến của Phú ở DMI. Tuyết chính là cô gái đã thôi miên khiến Huy tự cởi quần ra trong ngày ra mắt DMI.

Sao Tuyết lại có mặt ở đây? Cô ta là nhân viên bán shop giày sao? Dù làm chung ở DMI nhưng các nhân viên ở DMI có thể làm những công việc khác nhau, chủ yếu là để che mắt. Ví dụ anh Y Văn có tiệm bán đồ cổ Champa và làm thầy tế, hay như Phú làm đạo sĩ chuyên cúng cho

các tay nhà giàu, hay Huy với Viên làm thực tập viên ở IHPD. Tất nhiên, tuy là đồng nghiệp của nhau nhưng không nhất thiết giữa các nhân viên DMI biết đến đời sống riêng tư của nhau. Phú khẽ hỏi nhỏ nhất có thể:

_ Em làm gì ở đây?

_ Chú Lãm gọi em đến

_ A ù!

Tuyết vừa nói vừa ngồi xuống đưa đôi giày cạnh chân Phú khiến Phú giật mình ngạc nhiên. Cô ta cởi giày anh ta ra và thay bằng đôi giày cô ta mang đến. Như vậy Phú đã đoán sai, Tuyết vốn không phải nhân viên bán ở shop giày, cô ta có mặt ở đây là theo chỉ thị của giáo sư Trần Lãm. Tất nhiên, giáo sư Lãm đã biết nhiệm vụ của nhóm Phú mà G5 đã chỉ thị DMI cho phép Cục Tâm Linh Miền Bắc trưng dụng họ. Dù muốn dù không thì lúc này mạng sống của ba người họ đã đặt vào vòng nguy hiểm, DMI buộc phải có sự phối hợp với Cục Tâm Linh Miền Bắc lẫn Bộ Công An cho nhiệm vụ này. Phú láo liên mắt nhìn xung quang rồi khẽ cúi người xuống khi Tuyết đang thắt dây giày cho anh ta:

_ Nguy hiểm lắm! Chỗ này toàn người xấu.

_ Em biết rồi! Thay xong giày anh lập tức tìm đến shop áo Pierre Cardin, lựa cái áo sơ mi màu trắng chấm bi xanh, cổ áo bẻ thẳng rồi vào phòng thử số 3.

_ Là sao?

_ Giày này bọn em hết màu nâu rồi!

_ À... vậy, cảm ơn em!

Tiêu Xuân Phú gãi gãi đầu vì sự chuyên nghiệp của Tuyết, cô ta nói năng dứt khoát, đưa đủ những thông tin cần thiết rồi giả như là cô nhân viên bán hàng thực thụ. Phú lặng lẽ tiến về shop Pierre Cardin, lựa đúng cái áo mà Tuyết đã dặn. Thực ra thì chỉ có đúng duy nhất cái áo đó là đúng với những gì Tuyết miêu tả nên không khó lắm cho Phú. Phú vội mang áo đến phòng thử số 3, nơi có những gã đàn ông khác đang cầm áo đứng chờ xếp hàng vào phòng thử. Vậy là phòng nào cũng có người hết rồi thì sao vào phòng thử số 3 được nhỉ? Hay cứ mở cửa vào thử? Phú nghĩ đoạn rồi thử đẩy cửa số 3 vào, cửa mở ra và phía trong chẳng có ai ở trong. Phú kinh ngạc nhìn những người xung quanh, họ chẳng buồn đẩy cửa thử giống anh ta, thậm chí khi Phú đẩy cửa bước vào họ cũng chẳng buồn nhìn. Phú bước vào phòng và.....đứng đực ra như trời trồng. Rồi làm gì nữa? Chẳng lẽ bảo đến đây thử áo chẳng?

_ Chào Phú! Lâu không gặp

Phú suýt giật bắn người thét lớn khi nghe một giọng nói the thé, dù đã nói như thì thâm cạnh tai anh ta. Giọng nói không lẫn đi đâu được, giọng nói của Trương Tuyên. Chắc hẳn hẳn ta đang dùng năng lực dị năng của hắn, đánh lừa thị giác để ở trong phòng thử số 3 này chờ thời cơ trao đổi với Phú. Phú vội nghĩ đến cảnh tên Trương Tuyên ở đây cả ngày rồi thấy biết bao nhiêu gã đàn ông vào đây thử áo, cởi áo ra rồi mặc vào, nghe thôi đã thấy biến thái rồi. Phú thực ra cũng không ưa Trương Tuyên lắm, chủ yếu anh ta ghê tởm năng lực của tên này. Con người có xu hướng sợ hãi trước những thứ mình không thấy được hoặc chạm vào được, như sợ ma quỷ chẳng hạn. Phú khẽ nhếch mép cười khinh bỉ:

_ Anh Tuyên à? Vẫn hay thập thò như mọi khi nhỉ?

_ Ha....Cậu Phú lại nói tôi như ăn trộm thế kia. Tôi ở trong đây đợi cậu

nhừ cả chân rồi này

_ Thấy được biết bao nhiêu thăng khoả thân thấy thích không?

_ Cái đó thì thích thú lắm, ngặt nỗi sếp Lãm đã cho người canh phòng thử số 3 này không cho ai vào ngoại trừ cậu từ sớm rồi

_ Sớm? Là bao lâu?

_ Từ khi các cậu lên xe về Aeon bọn tôi đã chuẩn bị sẵn đầu vào đấy cả

_ Là được hơn cả tiếng đồng hồ? Nhân viên shop không nói gì cả à?

_ Pierre Cardin sếp Lãm cho trưng dụng rồi. Anh nhân viên bán hàng là người mình đấy. Tất nhiên bây giờ những tay đang xếp hàng ngoài kia cũng là người của mình

_ What? Người của mình á?

_ Ừ! Họ giữ cửa số 3 cho cậu đấy. Và họ cũng đứng đó gác đề phòng có ai đó nghe trộm. Phòng thử 1-2-4 cũng là người của mình đứng sẵn.

_ Á đù! Chuyên nghiệp vậy!

Phú kinh ngạc trước sự chuẩn bị kỹ càng của DMI, lúc này có lẽ sẽ chẳng có ai ngờ rằng Phú đang trao đổi với tổ chức trước mũi của họ. Sự căng thẳng và chuyên nghiệp của các đồng nghiệp DMI bất giác lây lan sang cả Phú, khiến cho máu trong anh ta sục sôi lên cảm giác muốn chiến đấu vậy. Trương Tuyên tiếp tục thì thầm vào tai của Tiêu Xuân

Phú, lúc này tuy đã vô hình nhưng hẳn đứng cạnh Phú, thì thầm thật khẽ để tránh tai vách mạch rừng:

_ Nghe cho kỹ đây! Cái áo cậu đang cầm có gắn thiết bị nghe lén trên mặc áo, cậu không được xé cứ để nguyên. Đêm nay cậu mặc áo này dự tiệc, nếu tình hình không ổn thì lập tức xé mặc vứt vào thùng rác

_ Rồi! Hiểu!

_ Bên Nguyễn Đ bảo đêm này các cậu sẽ chạm trán với một người nằm vùng khác của Nguyễn Đ, người quen của các cậu đấy. Cố đừng tỏ ra quen biết hay bất ngờ

_ Ô! Thế kế hoạch là thế nào?

_ Kế hoạch là hỗ trợ Đức “máy ủi” tìm thấy số kim cương! Còn lại Bộ Công An sẽ lo!

_ Đơn giản vậy thôi à?

_ Và một điều nữa, Bộ Công An cũng có cảnh sát chìm nằm vùng, người này sẽ liên lạc với các cậu khi cần thiết.

_ Ghê! Y như 007

_ Thế thôi! Hết 2 phút thay quần áo rồi, cầm lấy áo rồi tính tiền. Tạm biệt!

_ Trương Tuyên? Trương Tuyên? Trương....

Tiêu Xuân Phú muốn hỏi Trương Tuyên thêm nữa về kế hoạch sắp tới nhưng hắn bật vô âm tính. Hắn vẫn đang ở chung phòng thử với Phú vì cửa không bị đẩy ra. Có điều, hắn im lặng, có nghĩa hắn đã hoàn thành xong nhiệm vụ cung cấp thông tin với Phú. Trương Tuyên là loại người như vậy, hắn không bao giờ có hành động thừa thãi, luôn cẩn mật và khó lường. Phú thở dài, anh ta theo chỉ thị tính tiền áo rồi ra hội họp với nhóm Huy-Viên.

Tiêu Xuân Phú chìm trong suy nghĩ cho đến khi về lại căn nhà số 241/17 Hậu Giang, anh ta gần như mơ hồ với kế hoạch của Nguyễn Đ, của Bộ Công An cũng như nhiệm vụ lần này của mình. Anh ta lo sợ điều mình làm sẽ bất lợi với Đức “máy ủi”. Đến khi vào được phòng riêng, Phú mới gọi Huy và Viên đến trình bày những gì anh ta vừa trải qua. Viên vén cằm suy nghĩ rồi thốt lên:

_ Mệt não quá, cuối cùng là sao anh?

_ Anh cũng không hiểu, Huy thấy sao?

_ Em thấy cứ theo chỉ thị, bọn mình không phải dân nằm vùng chuyên nghiệp, đừng làm gì ngoài kế hoạch

_ Em nói cũng phải

Huy tất nhiên cũng tò mò như Phú và Viên, nhưng hắn là tên nhạy cảm nhất trong cả đám. Nhất định kế hoạch không chỉ đơn giản như thế, với sự có mặt của người nằm vùng bên Nguyễn Đ và Bộ Công An, chắc chắn sẽ có chỉ thị tiếp theo, lúc này cứ hoàn thành tốt kế hoạch đã. Huy vươn vai, thay chiếc áo Polo lên rồi ngoái đầu lại nhìn Phú và Viên:

_ Còn chân chừ gì nữa hai ông? Xoã thôi!

(Còn tiếp)

LINK Truyện:

Tiền Kiếp <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tien-kiem-2794333.html>

LINK Chương này:

Chương 57: Chuyên nghiệp! <https://truyenhayhoan.com/doc-truyen/tien-kiem-2794333/chuong-56.html>